

Nummer 14

15. Juli 1907.

56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra Side 182.)

Et andet Princip har i Evropa for nærværende fundet mange For-
svareere, nemlig Socialismen. Ligesom alle andre Ting har den forskel-
lige Sider at fremvise og er i dens forskellige Afdelinger bleven for-
svaret af Fourier, Robert Owen, Cabét, Pierre Leroux og Proudhon i
Evropa og Fanny Wright i Amerika. Hovedformaalet for mange af
disse Folk er at faa dannet en Forening, der kunde blive rig paa time-
lige Midler. Nogle af dem sætte Kristendommen aldeles tilside, og andre
overlade det med Hensyn til dette Spørgsmaal til enhver at handle
efter eget Lykke, medens atter andre kun lægge lidt Vægt derpaa. Hvad
angaar det første af disse, vil jeg sige, at hvis Skepticisme er Grund-
volden til Menneskenes Ulykkelighed, da ere vi i en daarlig Stilling til
at forbedre Verden. Det er Vantroen, der praktisk har ført Verden til
dens nuværende Forsatning, og hvor vidt dens ublusærdige Virksomhed
vil lede til Genoprejsning af timelig og aandelig Lykke, vil jeg over-
lade til Læseren at dømme om for sig selv. Det er ved at steje ud fra
Gud, at Glendigheden kommer over os, og det er ikke rimeligt at tro,
at den kan bortfjernes ved Indførelse af Vantro og Skepticisme. Jeg
indser, at der er meget i Verden, som kan forarsage Tvivl og Uvis-
hed i religiøse Anliggender, og de religiøse Haandhævere have meget at
være ansvarlige for; men der er en stor Forskel paa Guds og vor
Herres Jesu Kristi Religion og paa den, der tilhører dem, som blot
have Navn af Kristne.

Lader os i Korthed betragte Kommunismen i sig selv eller paa det frivillige Omraade. Udvælg et Antal Mænd fra Byerne Paris, London, Berlin eller hvilken som helst anden By, der hylde den Last og Angegselshed, som eksisterer i disse Byer, og lad dem dannes til et borgerligt Samsund; mon Forslyttelsen fra det ene Sted til det andet da vilde have en moralsk Forbedring hos dem tilfølg? Visseelig ikke. Hvis de vare gemene og flette før, da vilde de ogsaa være det efter Forslyttelsen, og hvis de vare ulykkelige før, da vilde de forblive i samme Stilling. Denne midlertidige Forandring vilde ikke gøre nogen Forskel; thi Mænd, som have forskellige Anskuelser i religiøs, moralsk eller politisk Henseende, kunne ikke være i Harmoni med hverandre. De Under og Besværligheder, som i en stor Maalestof findes i Verden, vilde i en mindre Grad eksistere der; selv om Klogskab, Forsigtighed og Overbærenhed midlertidig vilde være raadende i de mindre Kredse, var det onde dog tilstede; og skøndt det for en Tid kunde synes at være dæmpet, vilde det dog senere med større Boldsomhed sprude op lig en brændende Vulkan.

Jeg er kommen i Berøring med nogle, som synes at tro, at det eneste, der er nødvendigt for at fremme Menneskenes Velvære og Lyksalighed, er at være godt forsynet med Mad og Drikke; derved vil det tilvejebringes. Jeg indrømmer, at Livets Bekvæmeligheder i høj Grad forøges herved, men at anse Spise og Drikke som det fornemste, er urigtigt. Det er dog ikke at undres over, at man paa de Steder i Europa, hvor Armod, Fattigdom og Elendighed ere raadende, tro, at Hovedtingen bestaar i at være forsynet med Fødemidler. Men ved at skue ud over Verden finde vi, at det er ikke de fattige alene, som ere ulykkelige; Utilfredshed og Mismod findes i Kirke og Stat, hos Konger, Fyrster og Potentater. De forfølge de udsvævende og ryggesløse, og i mange Tilfælde gnave de paa de geistliges Samvittighed; de følge de adelige Herrer og Damer paa deres Rejser og herste i de fine Saloner og Banketter. Mangt et forstilt Smil skjuler et smertende Hjærte, og mangt et prægtigt Kostume dækker den indre gnavende Orm. Skinsyge, skuffede Forventninger, tilintetgjorte Haab, ligegyldig Forsømmelse og ægtesfabelig Utroskab skaber mangt et sørgende Hjærte; Hestighed, Misundelse, Ondskab, ja Mord lure ofte i mange Tilfælde i Skjul af Pragt og Glans og høj Værdom og Excellence, ikke at tale om den Uengstelse og de Besværligheder, som Statsmænd maa døje i disse urolige Tider. Hvis de fattige kendte til Forholdene, som de eksistere blandt mange af dem, der ere stillede i vanskelige Omstændigheder, da vilde de vist ikke misunde dem den Stilling, de ere i.

Endvidere, lader os betragte den Stilling, som nogle af de sydlige og vestlige Stater befinde sig i; de have i Overslod af Spise og Drikke, og deres Land er frugtbart, men gør dette dem lykkelig? Sandelig ikke.

Den samme fejlbare Tingenes Tilstand eksisterer der. Menneffene ere i høj Grad under Indflydelse af deres fordærvelige Videnskaber; Mænd blive ofte aflivede ved, hvad vi kalde Synch-Lov, uden hverken Jury eller Dommer; Revolveren, Riflen, Dolken og Jagtkniven anvendes hyppig, og Glendighed og Ulykke er fremherskende.

I Mexico, hvor der findes noget af det rigeste Land i Verden, med et sundt Klima og saa frugtbar Jordbund som nogensteds, samt en Masse værdifulde Mineralier, er Folket ligeledes utilfreds. Guerillar plyndre den Rejsende, og Byernes Gader ere opfyldte med Tiggere; Statens Mænd have ikke Mod eller Energi, og Landet er saa at sige et Bytte for hvilken som helst havestyg Nation, der kunde saa Lyst til at angribe det. Skriften siger, at „Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar af Guds Mund“, og da de ikke leve i Overensstemmelse med dette, da opfyldes et andet Skriftsted, som siger: „Naar der ikke er Syner, bliver et Folk blottet.“ (Ordspr. 29, 18.)

Der er ogsaa et andet politisk Parti, som gennem Lovgivning og med Tvang forsøger paa at jævne Verden. Mildtst talt er det da et Slags Røveri, de udøve; det kunde for nogle synes som ærligt, men i og for sig selv er det ikke andet end Røveri. Hvad Ret har en privat Mand til med Magt at fratage en anden hans Ejendom? Enhver Nations Lov vilde straffe en saadan Mand som en Tyv. Hvis Tusinder af Mænd forenede sig i at stjæle, kunde det derfor blive anset som en hæderlig Forretning? Aldeles ikke; og dersom en hel Nation skulde gøre det, vilde da en Nations Handling retfærdiggøre en forkert Fremgangsmaade? Nej; Algiersrøverne eller de arabiske Horder vare aldrig ansete som ærlige, uagtet deres Antal var stort, og en Nation eller Nationer, der gjorde de samme Ting, vilde derved kun forøge Banditternes Tal, men de kunde aldrig blive betragtede som hæderlige. Jeg vil ikke her indlade mig paa at omtale alle de forskellige Maader, som anvendes for at tilvejebringe Penge og Midler, men jeg vil blot sige, at alle, der erhverve sig dem ved uretfærdige Principper, burde straffes efter Loven. Velstand er i Almindelighed Frugten af Arbejde, Industri og Talent. Hvis en Mand er vindfibelig, virksom, flittig og sparsommelig og erhverver sig Midler, og hans Børn følge i hans Fodspor ved at samle Formue om sig; og en anden Person er efterladende, ligegyldig, doven og ødel, og hans Børn faa hans Fattigdom i Arv, da kan jeg ikke forstaa, paa hvilket Retfærdighedsprincip den dovnnes Børn kunne have Ret til at frarøve de flittige Børn deres Ejendele. Hvis dette skulde tillades, da vilde al Energi og Driftighed undertrykkes. De flittige vilde vægre sig ved at samle og spare, da de atter vilde være udsatte for at blive plyndrede; Industri og Talent fik ingen Tilskyndelse, og Ødelæggelse og Ruin vilde uundgaaelig paafølge. Og atter, hvis Folks Ejendom blev dem fratagen uden deres Samtykke, da vilde de selvfølgelig ved

første givne Lejlighed forsøge paa at tage den tilbage, og denne Fremgangsmaade vilde ende i Blodsugghelse. Derfor, om nogen af disse Ting skulde finde Sted, selv med de bedste Forhaabninger om heldige Resultater af de vedkommende Parter, da vilde det ikke alene foruroelige andre, men ogsaa føre Ulykke over dem selv; og sikkerlig vilde de ikke tilvejebringe Verdensfreden.

Endnu en Ting, førend jeg slutter om dette Emne. I Europa har der i de senere Aar været en stor Mani for Revolution — en stærk Længsel efter at oprette republikanske Regeringer; men lad mig her bemærke, at Regeringsformen vil ikke i synderlig Grad forandre Folkets Stilling eller forøge Landets Hjælpekilder. Hvis et Land er rigt og velstaaende under en monarkisk Regering, vilde det ogsaa være det under en republikansk, og omvendt. Hvis det er fattigt under den ene, da vil det ogsaa være det under den anden. Om Nationer tro, det er nødvendigt at forandre deres Regeringsform, da have de naturligvis Ret til at gøre det, men at tro, at dette vil forbedre Stillingen og tilvejebringe Lykkelighed, er i det hele taget en Fejltagelse. Lykkelighed og Fred ere Guds Gaver og komme kun fra ham. Alle Slags Regeringer have deres onde eller gode Sider. Rom var uheldig saavel under en monarkisk som under en republikansk Styrelse. De republikanske Karthagere vare ikke lykkeligere end deres monarkiske samtidsige; ejheller vare Korinth, Holland eller Venedig; og det republikanske Genua har ikke lagt særlig Vægt paa nogen af disse Principper. Frankrig var uheldig under sin Keiser, under sine Konger og er uheldig idag som en Republik. Amerika er maaske en liden Undtagelse fra dette; men Forskellen ligger ikke saa meget i Regeringen som i det udstrakte Land, Jordbundens Frugtbarhed og Overflodighed af Hjælpekilder, thi, som jeg allerede har bemærket, hersker Lynch-Loven i foruroeligende Grad i Syd- og Veststaterne. I New York's Stat, i Osten, er der Pøbelbander, som male deres Ansigter paa Indianeravis og trodse Lovens Haandhævere, men de gaa ustraffede igennem; og det betvivles, om Personer, der eje deres Besiddelser, kunne gøre Krav paa denne Rettighed eller være nødsagede til at give Afkald derpaa — ikke ifølge Lovens, thi Lovene ere gode, men slet overholdte — men formedelt Folkets Udfejelser. Jeg kunde henvise til Van Ranfellers og andres Jordegods; og længere Vest i Landet til Joseph og Hyrum Smith, som bleve myrdede i Carthage Fængsel i Staten Illinois, hvis Efterladte ikke erholdt nogen Skadeserstatning, skøndt deres Mordere vare Statens Embedsmænd vel bekendte; saunt til en By paa ti Tusinde Indvaanere og over tyve Tusinde andre, for det meste Landmænd, Arbejdere og Haandværkere, som boede i Nærheden i en Omkreds af tredive eng. Kvadratmile, der for det meste var vel opdyrket og ejedes af de bosiddende, som alle, paa Grund af den vedvarende og hærgende Pøbelvold, bleve nødsagede til at forlade et Sted,

hvor de ikke kunde blive bestyttede, men maatte søge et Hjem og Op-
holdssted i en fjern Orken, da Regeringen var uvillig og magtesløs til
at give dem Skadeserstatning.

Det er ufornuftigt at tro, at en Regeringsomstiftelse vil forbedre
Omstændighederne eller forøge Hjælpelilderne, naar hele Verden sukker i
Synd og Fordærvelse. Hvis tyve Personer skulle dele tyve Pund Brød
imellem sig, da gør det ligemeget, hvormange Stykker det skæres i, thi
det forøger ikke Bægten deraf. Jeg indrømmer, at der begaas aabenbare
og stamløse Misbrug, af hvilke vi have hentet til nogle, som eksistere
i Forbindelse med alle de forskellige Regeringer; og at der findes mange
Ting, som med Rette kunde paaankes; men de forekomme formedelst
Folks Ugudelighed og den fordærvede og uægte Tilstand i Samfundet.
Blive de nærværende Styre og Ledere affatte, saa opstaar der nye i
deres Sted, men de bestaa kun af samme Materiale som de affedigede,
og om de i sig selv ere nok saa ærlige, saa ere de omringede af en
Uendelighed af Omstændigheder, som de ikke kunne kontrollere, og som
de derfor ikke kunne forbedre.

Dette Emne forekommer os ofte at være meget spændende, og mange
Folk, som er uvidende om disse Ting, fristes til at tro, at deres Hjælpe-
lilder vilde tiltage og deres Kaar blive forbedrede; men naar de efter
megen Kamp, Ordstrid og Blodsudgydelse finde ud, at der ikke regner
Brød, Ost og Klæder fra oven, og at hele Forandringen ved Omstif-
telsen er blot nye Mænd, Papirer og Dokumenter, da følge naturligvis
Uergrelse og Skuffelse efter. Der er meget, som er godt, og meget, som
er slet i alle Regeringer; jeg forsøger ikke herved at afmale et fuld-
komment Styre, men fremsætter kun nogle af de Under, som staa i For-
bindelse med verdslig Regering, og den fuldstændige Udhængighed i alle
menneskelige Planer til at oprette en fuldkommen Regering; som alle
deres Planer slaa fejl, ville de fremdeles gøre det; thi det er ifølge
Guds oprindelige Vilje, at det blev dem tilladt at handle efter eget
Tykke. Menneskets moralske Handlefrihed er uden Guds Bistand bleven
fuldt udviklet, og dets Svaghed, Ugudelighed og Ryggeløshed har bragt
Verden paa det Trin, den nu staaar. Dens Skrøbelighed og Ufuldkom-
menhed er synlig for alle, og intet uden Guds Hjælp kan give Op-
rejsning.

Det er ikke at undres over, at det forholder sig saaledes, thi Verden
er i en lykkelig Forfatning. Jesus profeterede derom og sagde: „Paa
Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne
bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse,
som skulle komme over Forderige.“ (Luk. 21, 25. 26.) Menneskene se
disse Ting, og deres Hjerter ængstes; Forvirring, Uorden, Elendighed,
Blod og Ødelæggelse synes at stirre dem lige i Øjnene; og af Mangel
paa noget stort, ædelt og prægtigt, som kunde passe til Forholdene,

benytte de sig af ovenangførte Hjælpe midler, og de ere lig Sømanden, som har tabt sin Redningsbaad, og som klynger sig fast til et flydende Brag for at undgaa den vaade Vandgrav.

Vi burde ikke finde Fejl ved Folk i deres Forsøg paa at gøre godt, thi det er visselig prisværdigt, og uanset al den Egenskærlighed, Stolt-hed og Herskesyge, som lægges for Dagen, maa vi dog erkende, at der er megen Oprigtighed, Redelighed og ædel Midkærlighed tilstede. Mange Menneſtevenner vilde med Glæde afhjælpe og forbedre deres Næstes Raar og Stillingen i Verden, om de vidste, hvorledes det kunde gøres; men den Fremgangsmaade, de bruge, svarer ikke til Hensigten. Enhver Afdeling i Samfundet er vanhelliget og fordærvet. „Det ganske Hoved er sygt, og det ganske Hjærte er svagt.“ (Ej. 1, 5.) Vore Systemer, vor Politif, Opdragelse og Filosofi ere alle forfærdte, men vi som et Hele kunne ikke lægges til Last derfor, da disse Onder ere Produkter fra gamle Tider. Vore Fædre have forſaget Gud, hans Raad, Støtte og Vejledning, og vi ere blevne overladede til os selv. Vor nærværende Stilling er et stærkt Bevis paa vor Ukyndighed i at styre og regere, og vore tidligere mislykkede Forsøg vise klart, at fremtidige Befræbelses ville være frugtesløse, hvis vi anvende de samme Midler. Verden er besmittet; der tiltrænges et altomfattende Oprensningssmiddel.

(Fortsættes.)

Taknemmelighed og Paaskønnelse.

Taknemmelighed er et virksomt Hjælpe middel til at overvinde en nedtrykt og underkuet Sindstemning, der maasse har sin Oprindelse i legemlige Lidelses eller Modgang i det daglige Livs travle Virksomhed. Sindet paavirket let af de mange forfærdelige Ting, som møde os paa vor Vej, enten de ere gode eller onde, men de sidstnævnte ere især ofte istand til at berøbe os den jævne Sindssro, som er velgørende for baade Aand og Legeme. Naar man under alle Livets Tilfældigheder kunde udbryde med Job: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet“, da fik vi fuldstændigt Kontrol over vort utaalmodige og selviste Sind. Lader os betragte mangfoldige af vore Medmennesker, hvis Livsstilling er alt andet end blid — der taalmodig maa lide Savn, Møje og Forsagelse, et nedbrudt Helbred, og for andre Menneſter skjulte og ukendte Sjæle-kvaler — men som dog ere ydmyge, og taknemmelige mod Forsynet for, at alt er saa vel med dem, som det er. De blinde, der maa tilbringe Livet i totalt Mørke, ere ofte glade i Sind og tilfredse for, at de maasse have Brug af de øvrige Sanser, og det synes mange Gange, som om de levede i en Verden for sig selv. Man iagttog engang en døvstum Moder, der grædende sad og vuggede sit sovende, spæde Barn;

derpaa gif hun udenfor Huset og fandt sig en tung Sten, og da hun kom ind i Stuen, kastede hun den kraftigt i Gulvet ved Siden af Buggen, hvilket vækkede Barnet, saa det streg. Da saa hun op mod Loftet, og med Fingersproget ytrede hun: „Takket være Herren, mit Barn hører“. Naar de, som ere døve, blinde, vansføre, og som lide af uheldbelige Sygdomme, kunne prise og takke Gud, hvor meget mere burde da ikke de, som ere karste og have den fulde Brug af deres naturlige Sanser og ere fuldstændig aandstrifte, være fyldte med Taknemmelighed mod deres himmelske Fader, fordi han har tilladt dem at leve paa Jorden under saa gunstige Forhold fremfør saa mange, der maa lide og savne de ovenomtalte Gaver og Goder?

Utaknemmelighed er en af de farligste Synder, som et Menneſte kan begaa, fordi den forbereder Hjærtet, saa at det bliver trodsigt og forhærdet, og gør det skiftet til at begaa utallige andre Synder. I modsat Fald er en oprigtig og hengiven Taknemmelighed mod den almægtige for hans ubegrændsede Godhed, som vi daglig modtage fra ham, en af de største Dyder, som en sand Kristen kan være i Besiddelse af. Den er ham ikke alene til personlig Gavn og Betsignelse, men den Indflydelse, som den har over og meddeler til andre af hans Omgivelser, er af usfatterligt Værd. Hvorledes kan en Person være uheldig, dersom han er virkelig taknemmelig for, at alt er saa vel med ham, som det er?

Herren er retfærdig, og han kender alle sine Skabninger, fra Menneſtet ned til det mindste Kryb; ja, der staar, at endog en Spurv falder ikke til Jorden uden hans Vilje. Derfor burde vi med Erkendtlighed paastønne, at han, hvis Beje ikke ere vore Beje, gør alt til vort sande Gavn, selv om han undertiden i sin Visdom maatte uddele til os det, som vi i vor Kortsynethed anse for Straf og Revselse. J.

Tankesprog. Der er Øjeblikke i Livet, da Hjærtet er er saa fuldt, at hvis der tilfældigvis bliver rørt ved dets Dyb, eller der falder et lige-gyldigt Ord deri, spildes dets Hemmelighed som Vandet og kan ikke mere opsamlæs.

— Hver Børnesjæl, som foldes ud, er en Provinds til Landet lagt.
(Motto paa Aalefunds nye Børnehjem.)

— Hver Sjæl, som annammer Evangeliet her i Livet, betyder Frelse for en Hærskare paa den anden Side Sløret. (Benrose.)

— En Mand uden Temperament bliver gammel, og en Tændstik, der ikke brænder, varer længe, — men til hvilken Nytte? (Ravnen.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
 Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 15. Juli 1907.

En speciel Sammenkomst i Aalborg,
 i Anledning af Indvielsen af det nye Forsamlingshus.

Søndag Morgen den 7. Juli oprandt med smukt og straalende Vejr efter megen Regn. Om Formiddagen Kl. 10 blev der afholdt Søndagsstole med forskelligt Program i det nye prægtige Forsamlingshus, hvor Apostel C. W. Penrose, Præsident over den europæiske Mission, J. M. Christensen, Præsident over den skandinaviske Mission, og henved 60 missionærende Uldster og 3 Missions søstre fra Zion samt de lokale Søskende og deres Børn vare tilstede. Programmet var meget interessant og blev vel udført; det, som i Særdeleshed gjorde et rørende Indtryk paa de Tilstedeværende, var Børnekoret med en ung Broder som Organist under Ledelse af en af de unge Lærereinder.

Lørdagen den 6., Kl. 8 Aften, afholdtes et Forretningsmøde af Præstedømmet, hvor Husets finansielle Affærer bleve fremlagte og forhandlede, hvilket senere vil blive meddelt i Stjernen.

Dette nye Forsamlingshus, som er opført af de Sidste-Dages Hellige, er en substantiel og prægtig Bygning, bygget af røde Mursten, med en smuk og central Beliggenhed, i Valdemarsgade 2. Udvendig er den 63 Fod lang, 34 Fod bred og 25 Fod høj, med et 20 Fod høiere Taarn, som fra Grunden af staar flere Fod frem fra Bygningens Facade. Stue-Tagen er indrettet til Kontorer og Beboelsesværelser, et lille Forsamlingslokale, Køkken og smaa Afslukker samt en elegant Døbefont med tilstødende Paaklædningsværelser; og over alle disse er det rummelige og smagfuldt dekorerede Lokale, der har Siddepladser for henved 300 Personer. Kælder-Tagen, der er bygget af Cement, med Gulv og Stillevægge af samme Materiale, er fornemmelig egnet til Bade- og Paaværelser.

I Begyndelsen af Mødet Søndag Efterm. Kl. 2 fremstod Præsident J. M. Christensen og gav en kort, men udførlig Beretning om dette Hus' Opførelse. Han sagde, at Aalborg By er en kær Plet af denne Del af Landet, hvorfra mange gode Sidste-Dages Hellige ere udsankede og deriblandt vor elskede Broder, Præsident Anthon H. Lund. Dernæst fortalte han, at den 13. Januar 1906 blev der taget Forholdsregler til at købe denne Byggegrund, der senere blev købt for Kr. 6,000. Bygningen, som den nu staar, har kostet Kr. 32,000. Derpaa fremstod Præsident C. W. Penrose og indviede Huset med Bøn, der blev steno-

graseret af Ældste N. J. Nielsen fra Aarhus Konference; den gengives her i nøjagtig Oversættelse:

Indvielsesbønnen.

O Gud, du evige Fader, vi, dine Tjenere og Tjenerinder, ere forsamlende i dette Hus for at tilbede dig, og vi bede dig at stue ned paa os i denne Eftermiddag gennem hele denne Gudstjeneste, saa at vi maa have et behageligt Samkvem med dig, vor Herre og Gud. Vi takke dig for al din Misfandhed; vi anerkende din Haand i alle Ting. Du er Himmelens og Jordens Staber og alt, som hører dem til. Vi give Tak og Pris til Herren vor Gud for alle de Velsignelser, vi nyde gennem dig. Vi takke dig for dette Hus; vi takke dig for dets smukke Beliggenhed; vi takke dig for, at du har velsignet dine Tjenere, som have opført denne Bygning, hvor din Pris kan høres, og vi bede dig, vor Fader, at du vil antage dette Hus, og vi indvie alt til dig, Herren vor Gud. Vi indvie til dig Grundvoldden af denne Bygning med alt det Materiale, som den er bygget af. Vi indvie til dig dette Forsamlingshus med de øvre Grundvolde, Gulvene, Bæggene, Loftene og Taget; Vinduerne og Vindueskarmene, og Materialet, der tog for Bæggenes og Tagets Konstruktion; vi indvie det hele til dig, ja baade det indvendige saavel som det udvendige deraf, med dets Brydelse og Forsiringer og enhver Ting i denne Bygning. Vi indvie denne Talerstol og Sæderne, som skulle benyttes af dem, der besøge Møderne for at tilbede her, og af dem, som komme her for at synge Lovsange til dig; samt Bohave og Møbler, som benyttes af dem, der deltage deri, og vi bede dig at antage det hele. Vi indvie alle Stuer, som skulle bruges til Kontorer, Soveværelser eller anden Afbenyttelse samt Døbefonten med tilhørende Værelser, og enhver Ting, som tilhører denne Bygning, og som er opført paa dets Byggegrund, Hegnet indbefattet. Vi indvie det med Præstedømmets Fuldmagt og i Jesu Kristi Navn.

Vi bede dig, at din Aand maa komme ind i dette Hus, at det maa vorde helliget; vi bede dig, at din Aand maa bo her, at den maa oplyse dine Børn, som monne komme her, enten for at tilbede eller for at udføre Forretning, at de maa komme ihu, at dette er dit Hus og hører dig til; at de maatte opføre sig paa en Maade, saa at din Aand maa være hos dem, ja over alle, som komme her.

Vi bede dig, at alle onde Aander og Magter og urene Indflydelser maa holdes borte fra dette Hus, og at det maa være fyldt med Guds Aand og være helliget til Herren, vor Gud. Fader, modtag dette Offer, thi vi give dig det. Vil du antage det Arbejde, som er udført af dem, der have arbejdet her, at de maa være forvisjede om, at de have virket for at fremme dine Hensigter. Velsign dem firedobbelt med alle Ting, baaade timelige og aandelige, som du har lovet dine trofaste Børn. Maa de tiltage i Visdom og enhver Ting, som er til deres Frelse, paa det

at de maatte komme ind i din Nærværelse; og at de, naar de komme i dette Hus, maatte blive opløstede og fulde af gudfrygtig Glæde. Velsign, o Herre, Sangerne, at de maatte synge i Harmoni, ja dem, som skulle synge og tilvejebringe Musik, at de maatte være inspirerede af dig. Og velsign dem, som skulle prædike, og alle de Fremmede, som maatte komme under Lyden af deres Røst i dette Hus; at din Aand maatte gaa ud fra denne Bygning og hvile paa Menneskenes Børn; at de kunne lære Evangeliets Principper at kende, saa at dine Tjenere, som ere her i Eftermiddag, kunne se Frugten af deres Arbejde. O, maatte Guds Aand hvile over dem, at den maa brænde i deres Hjerter; o, Herre, velsign disse dine Uldster, som ere udgangne i Verden, at de maa være skinnende Uds. Denne Bygning bærer et fast Vidnesbyrd om det Arbejde, de have udført for din Sag; velsign dem, at de maa gaa fremad og tilsidst blive frelst. O, Herre, velsign dine Børn i denne Gren og Konference, at de maatte sætte et Eksempel for deres Omgivelser, og tilgiv dem deres Synder og Skrøbeligheder, saa at de kunne udføre deres Pligter og være forenede deri.

Velsign, o Fader, dit Folk i Zion, at din Kraft maa tilkendegives og dit Værk rulle fremad; og velsign Kirkens Autoriteter og alle dine Tjenere, som arbejde i Udspreddelsen, og alle dine Hellige i hele Verden. Paaskynd den Dag, da dit Zion skal komme ned fra oven, at dit Navn maa prises og forherliges.

Vi overantvorde os i dine Hænder. Vi bede dig, at din Aand maa være med os gennem Resten af Mødet, at vi maatte frydes og glædes af ganske Hjærte, og at vi maatte gavnes ved de Lærdomme, som skulle gives. Velsign den Bygning, at den maa være antagen af dig. Hør os, o Herre, fra Himlen, din høje Trone, at den maa være helliggjort for medelst din Helligaand fraoven, der maatte fylde vor Sjæl med Glæde og Fred. Modtag dette Hus til din Tjeneste og Gudsdyrkelse, og vi tilskrive dig Goren, Magten og Herligheden i al Ewighed, i Jesu Kristi Navn, Amen.

Afsløsning: Følgende Uldster have udført et godt og hæderligt Arbejde i Missionens Tjeneste og løses fra at virke i Skandinavien for at rejse hjem. De sejle fra Liverpool med Dampskibet „Republic“ den 17. Juli: Joseph Edw. Kjar, fra København til Salt Lake City; Niels Peter Andersen, fra Aalborg til Manti, Utah; Niels Christian Jensen, fra Aalborg til Spring City, Utah; Heber A. Knudsen, fra Kristiania til Provo, Utah og Ole J. Varsen, fra Kristiania til Ogden, Utah. Vi ønske dem alle en lykkelig Rejse.

Forflyttelse: Uldste Albert Richard Petersen forflyttes fra Kristiania til Københavns Konference.

Præsident E. W. Penrose i Kristiania.

Vor specielle Konference begyndte i Østerhaugsgade 27, Søndagen den 30. Juni. Tilstede vare: Apostel E. W. Penrose og Hustru, J. M. Christensen, Præsident over den skandinaviske Mission, Peter Matson, Præsident over den svenske Mission, med Hustru, og følgende Konferencepræsidenter: Søren Rasmussen, Kristiania, A. M. Nielsen, Bergen, M. J. Benson, Trondhjem og Thomas Sponberg, Göteborg, samt Søster Anna Otte, og Genealog Jens Jensen fra København og tredive missionserende Uldster.

Søndagsskolen begyndte Kl. 10, med fuldt Hus, og efter de sædvanlige rituelle Begyndelsesøvelser, bød Præsident Rasmussen de tilstedeværende hjertelig Velkommen. De almindelige Lektier bleve gennemgaaede, hvorefter Præsident Penrose tilføjede nogle belærende og passende Bemærkninger.

I Eftermiddagsmødet Kl. 3 talte Uldsterne Peter Matson, A. M. Nielsen og E. W. Penrose, der fremlagde Saliggørelsens Plan og paa-pegede, at den er den samme nu, som den var i Kristi og Apostlernes Dage; de bare et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Aftenmødet begyndte Kl. 7. Præsident Benson fra Trondhjem talte en Stund over Kristi Lære, som praktiseres af de Sidste-Dages Hellige. En blandet Kvartet sang »In our Redeemers Name«. Derefter talte Præsident Penrose over, hvad de Sidste-Dages Hellige tro.

Præstedømsmøde holdtes den 1. Juli, hvor mange lærerige Emner bleve behandlede, og hvor alle Uldsterne og Præsidenterne J. M. Christensen, Peter Matson og E. W. Penrose udtalte deres Følelser.

Den kvindelige Forening mødte sammen Kl. 8^{1/2} Aften, hvor mange Præsidentinder fra de forskellige Ørene samt et stort Antal lokale Søstre vare tilstede, og hvor Søster Penrose fremsatte mange gode Raad og Lærdomme. Sangforet, der under alle Møderne bidrog til at gøre dem interessante, gav om Aftenen den 3. Juli en vellykket Koncert for fuldt Hus, hvor mange Fremmede og Venner vare fremmødte. Præsident Rasmussen fungerede som Tolk for Præs. Penrose under Møderne.

J. E. Mikkelsen, Skriver.

Et Budskab

fra en Kvinde af de Sidste-Dages Hellige til Kvinderne i hele Verden.

(Af Susa Young Gates.)

(Fortfat fra Side 206.)

„Hvorfor blev Joseph Smith udkaaret til at modtage Aabenbaring?“ Sandt nok, han var en fattig og ulærd Dreng, og samtidig var der mange lærde og veltalende Mænd i Verden, som kunde have overbevist

andre saadanne om Mormons Bogs Sandhed. Men Bibelens gamle Skribenter betegner en lærd Mand som en, der er opblæst i sine egne Tanker. Jesus blev født i en Stald og valgte ulærde Fiskere til sine Apostle og Eftertrædere, og selv var han en Tømrer. Paulus, den eneste lærde blandt Apostlene, taler ivrig i det 1. Brev til Korinthierne om de Farer og Tillokkelser, der staa i Forbindelse med verdslig Visdom. Aldrig i nogen Tidsalder har Herren udvalgt de stærke for at befæmme de ringe eller de Vise til at røbe de daarlige. „Hvorledes kan oplyste Folk sanktionere Polygamiet?“

Dette Spørgsmaal kan besvares ved at gøre et Par andre: Hvorledes kan de Kristne antage Bibelen som Guds Ord? Og hvem vil nedlade sig til at sidde tilbords i Guds Rige ved Siden af de gamle polygamiske Patriarker? Hvis Polygamiet var saa affyheligt, hvorfor talte da ikke Frelseren imod det? Men dette Princip er tilbagetaget fra vor Kirke, og det hverken læres eller nye Ægteskaber af den Slags tilstedes i de Sidste-Dages Helliges Samfund. Men hvad for noget, spørge I, var det rigtigt igaar og urigtigt idag? Ederes egen Erklæring indrømmer det for rigtigt i Patriarkerens Dage, men urigtigt i den moderne Tid. Dog jeg er ikke af den Opfattelse; hvad der engang var sandt, forbliver altid en Sandhed; og alligevel kan en Sandhed blive os givet nu og fratages os senere. Tillad mig at citere for første og sidste Gang et Skriftsted fra Mormons Bog. Jakob, en af de gamle nephitiske Propheter, taler med Strengthed og ufejlbarlige Ord om denne Udvælgelse blandt Folket, der ægte mange Hustruer og Medhustruer efter Davids og Salomons Mønster. Herren straffede Nephiterne for dette, da de ikke havde Fuldmagt fra ham til at indføre dette Princip. Han slutter sin Frettesættelse med følgende Ord: „Thi, siger Hærskarernes Herre, derjom jeg vil oprejse mig Sæd, saa vil jeg befale mit Folk det, ellers skulle de give Agt paa disse Ting.“ Dette er Summen af det hele. Hvis Herren i et specielt Øjemed skulde tillade Polygamiet, da vil han befale det, men ellers har ingen Tilladelse til at praktisere det. „Paa Frugterne skulle I kende dem“, er et meget anvendeligt Skriftsted. Det omtalte Ægteskab blev — hvormeget vore kristne Venner se ned paa det — ene og alene praktiseret som et Religions-Sakramente, og de fleste Mænd og Kvinder, som gik ind deri, levede et kysk og moralsk Liv. Frugterne deraf ere aabenbare for Verden. Det vil være vanskeligt at finde en finere Folkerace af Mænd og Kvinder i moralsk, aandelig og fysisk Henseende end som er fremkommen gennem denne Ægteskabsorden. Der var aldrig paa nogen Tid mere end fire Procent af Folket, som annammede denne Lære, og næsten alle af disse uforsvædede Mænd og Kvinder ere gaaede bag Støret hinfides; men deres Børn ere her og vi skamme os ikke over dem i Utah. Betragt dem, tal med dem og døm for Eder selv. Det er en Kendsgerning, at de udgøre den levende Klasse

i Utah, i de civile og sociale Kredse saavel som paa Folkeoplysningens Omraade. (Men det vilde være vanskeligt nu at finde endog en Snes Mænd i Salt Lake City, som endnu praktisere dette Princip.) Vi have opgivet Polygamiet i Lydighed til den samme Fuldmagt, som indførte det, derfor er det hverken lært eller diskuteret i Utah, men jeg har omtalt det her for at I ikke skulle tro, jeg vilde holde noget skjult. „Mormonismen“, saakaldet, eller Evangeliet, søger Lyset, og taaler at blive underkastet den stærkeste Kritik. Alt hvad vi ønske er, om I ville undersøge ethvert Princip og enhver Læresætning deri og dømme for Eder selv.

Det næste Spørgsmaal er let at besvare: „Hvad har Evangeliet udrettet for Menighedens Kvinder?“ Sandeligen. „Paa Frufterne skulle I kende dem“. Hvis den saakaldte „Mormonisme“ har fornødret og ført sine Kvinder i Trældom, som vore Fjender paaftaa, da vil der være god Anledning for kristelig Anstrængelse at befri dem fra denne Stilling. Lader os nu se.

Borgerlige Rettigheder. Utah's Kvinder vare Nr. 2 i Rækken af at erholde Valgret i de forenede Stater, Wyomings Kvinder vare de første. Utah's Legislatur udgav i 1870 en Lov, der gav Statens Kvinder Valgret, og Udkastet til denne Lov blev fremsat af den gamle tro Ven og Forsvarer af Kvindens Rettigheder, Senator Reed Smoots Fader, Abraham D. Smoot. Washington's Politikere haabede at se Kirkens Sønderlemmelse ved at give de formodede undertrykte Mormon-Kvinder deres Stemmerfrihed. Men da det modsatte blev Følgen, og Kvinderne stemte paa deres egne Brødre, Fædre og Sønner istedetfor paa deres Fjender, da besluttede Kongressen at tilbagefalde denne Lov, hvilket blev gjort i 1886. Dog, i den nye Statsforfatning, der blev ratificeret i Januar 1896, blev alligevel Stemmeret for alle Utah's Kvinder optaget. Selv da vare vi Nr. 3 i Marschen for Kvindens Forfremmelse; kun Wyoming og Colorado vare foran Utah i at give Kvinderne Valgret. De have været Medlemmer af Skolebestyrelser og haft andre offentlige Tillidsposter i over tredive Aar, og de have fungeret i næsten alle civile Egenstaber, undtagen som Dommer eller Gubernur, siden Utah blev Stat. De have været Medlemmer af konstitutionelle Sammenkomster, Legislatursekretærer og behjælpelige i By- og County Embeder lige fra Begyndelsen. De have bivaanet den lovgivende Forsamling og udgøre altid en Del af den civile Drivkraft saavel ved Provelvalgene som ved By- og Countyvalgene. Kvinder besidde deres Ejendele uafhængig af deres mandlige Slægtninge; de kunne købe, sælge, bortleje, pantsætte og testamenterere deres Ejendom uden Mandens Samtykke, men en Mand kan ifølge Loven ikke udfærdige et Ejendomsstøde uden at erholde sin Hustrus Underskrift derpaa. Dette er for at beskytte Hustruens Hjem og Ejendomsret. Samtykkealderen blev for tyve Aar siden forhøjet til seksten Aar. Erfaringen

udrydder de gamle Argumenter mod Kvindens Frihed i Utah. Alle Mænd ere ikke stiftede til at være Fredsdommere eller Soldater. Meget faa have Evne til at blive Kongresmænd eller Staternes Repræsentanter, og de, for hvem det er mislykkedes at erholde Sæde i det hvide Hus i Washington, udgøre ligesaa mange som de, der have været heldige. Hvis en Kvinde som Debora i Jsrael skulde behøves, og hvis Mændene skulde synke ned i den samme Stilling, hvori de gamle stridsfjendte Jsraeliter i de Dage vare, da vil hun træde frem; der er ingen borgerlig Hindring i Vejen for, at ikke en Nutidens Debora i Utah kunde staa frem.

Opdragelsesrettigheder. „Mormonkvinder“ underviste i Skolerne i Kirktland i 1831, og fra den Tid have Piger studeret, og Kvinder have indehaft Lærerebæder Side om Side med Mænd. Nauvoo Universitet blev oprettet af Joseph Smith i Februar 1841 med lige Uddannelsesrettigheder for begge Køn. Utahs Universitet, der blev grundlagt af Brigham Young og privilegeret i 1852, er og har altid været lige saa tilgængelig for Kvinder som for Mænd. Ingen Kønsskorskel blev den Gang lagt for Dagen, ejheller siden. Et hvilket som helst videnskabeligt Fag eller Kursus, som er gavnligt for Mænd, er tilgængeligt for begge Parter, hvis Kvinderne selv anser det som saadan. Kvinder have fra Begyndelsen til nu fungeret som Medlemmer af Skolebestyrelser, baade ved Universitetet og Ugerdyrkningskollegiet. Bestyrelsen af det store Akademi, der stiftedes af Brigham Young i 1874, blev overdraget til fem Bestyrere, hvoraf en var en Kvinde, Fru Martha J. Coray, og kvindelige Medlemmer have altid siden siddet i Bestyrelsen. I Akademiets Anbetroelsesdokument bestemmes der, efter hvad jeg har erfaret, at Eleverne skulle modtage Undervisning i haandværksmæssige saavel som skolasistiske Fag. Det var i Aaret 1877, at Haandarbejdet først blev indført som en Dame-Afdeling i Provo's Højskole, under Ledelse af Bina Young Williams, en Datter af Grundlæggeren. Den musikalske Afdeling begyndte sin Virksomhed paa samme Tid under Ledelse af en anden af Brigham Youngs Døtre. Blandt de første Lærere i dette Fag var en Kvinde, Frk. Teenie Taylor, og Antallet af de 72 Lærere og Lærereinder, som nu ere ansatte ved denne Anstalt, er ligelig fordelt paa begge Køn; og saaledes forholder det sig ved alle Statens og Kirkens Skoler. Lønningerne ere forholdsvis ens for baade Mænd og Kvinder. Den første hjemme-videnskabelige Afdeling i Kirkens Skoler blev indført for femten Aar siden i Brigham Youngs Universitet i Provo.

Ugerdyrkningskollegiet i Utah blev ifølge Lov oprettet i 1888, med storartede Afdelinger i Kunst og hjemmevidenskabelige Fag.

Utah yder to Femtedele af alle sine Skatteafgifter til Statens offentlige Skoler. Denne Stat staar som Nr. 3 i Ugesrækken af alle de øvrige Stater med Hensyn til Folkeoplysning; kun Massachusetts og Rhode Jsland ere den overlegne i Procentantallet af dem, som kunne

læse og skrive. Alle Slags Bøger ere tilgængelige for Kvinder i Utah, og alle Veje ere aabne og uhindrede paa Uddannelsens Omraade. Kvindens egen Begrænsning er det eneste, der kan hindre hendes Uddannelse.

(Fortsættes.)

En Tilstaaelse af en af de kristne gejstlige.

„Hvad Menneskene nu sige er, at Kristendommen ikke er usand, men at vi have forfalsket og fordrejet den — saa at istedetfor Sandhed have vi indført Skygge og Indbildningsbilleder af vor egen Opfindelse. Der er kun een eneste ærlig Maade, hvorpaa vi kunne imødegaa denne Indvending, og det er ved at gaa tilbage igen til Udgangspunktet og lig spæde Børn begynde forfra paany. Kristenhedens endelige Dom eller Afgørelse er, og maa være, ifølge dens personlige Erfaring. Sandhedens velgørende Indflydelse aabenbares kun, naar vore Indbildninger bortffærnes. Ere vi villige til at lade Gud udrydde dem, eller klynge vi os fast til dem med Forkærlighed? Det er, naar vi blive som smaa Børn, at vi kunne komme ind i Guds Rige, som er Virkelighedens Rige; at se Tingene, som de virkelig ere — se dem i det Lys, som Gud ser dem. Dette er Guds Gave til dem, der ere villige til at opgive deres egne Indbildninger og lægge dem der, hvor de vise Mænd fra Osten bragte deres Gaver — ved Jesu Fødder.“

Rev. Canon Masterman.

Missionærernes Rapport for Juni 1907.

Konferencepræsident	Konference	Mantal Missionærer	Strikter omfatte	Bøger omfatte	Bremmes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Orbinerede	Børn velfignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	19	4070	256	3149	798	69	2	3	2
Charles Jensen	Aarhus	22	9116	539	5703	875	86	9	5	
Lorentz Peterjen	København	19	8719	225	6424	666	53	4	1	
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	7716	1976	3909	475	46	3		1
Søren Rasmusen	Kristiania	30	10257	1172	8459	1398	109	12		6
Mathias J. Benson	Trondhjem	21	4725	1145	4235	656	41	2		
Totalsum for Missionen		130	44603	5313	31879	4868	404	32	9	9

Vort kære Hjem.

Langt fjernt i Vest, ved Wasatch Bjergetæder,
 Hvor Solen skinner varm og klar og ren,
 Hvor Tusind Hjem i Dalen sig udbreder,
 Hvor forhen kun man saa de øde Steder,
 Der fandt vi Pletten, hvor vi haged' hen;
 Blandt disse høje, stejle Bjergeure,
 Som af Naturen danner Ræmpemure,
 Der er vort Hjem, vort kære Hjem!

I Dalens Ly, hvor Skoleklokker ringer,
 Langt fjernt i Vest, ved Indisøens lave Strand,
 Hvor højt mod Sky den stolte Ørn sig svinger,
 Hvor Sølvstjerne med lette Binger
 I Maanestjernet strejfe Bjergets Rand,
 Der finder vi den sande Fred og Hygge,
 I denne Egn vil trygt vi bo og bygge,
 Vort Fremtids Hjem, vort kære Hjem.

Langt fjernt i Vest, hvor klare Bække flyder,
 Hvor Frugtbarhed man ud af Ørnen tvang,
 Hvor hede Kilder op af Jorden syder,
 Hvor Fortids golde Jordbund nu sig fryder,
 Der samler Israël sig med Frydesang.
 I Ve og Vel de finder sig tilfredse
 Og haaber, at det saa maa blive stedse
 I Zion's Hjem! Vort kære Hjem! John A. Olsen.

Gode Raad. Lad ikke dine Handlinger beløbe dine Foregivender.

Vær meget forsigtig med at gøre Løfter om at hjælpe Brødre eller Søstre. Hjælpen kan ydes, uden at gøre Løfter i Forvejen, hvilke altid blive til en Gæld.

Indhold:

Guds Regering 209 Taknemmelighed og Paaskønnelse 214 Takkeprog 215 Redaktionelt: En speciel Sammenkomst 216 Afsløsning, Forskyttelse 218		Præsident C. W. Penrose i Kristiania 219 Et Budskab 219 En Tilstaelse 223 Missionærenes Rapport 223 Vort kære Hjem (Poesi) 224 Gode Raad 224
---	--	---